

1ኛ ተሰሎንቄ 5: 1-11

«ወንድሞች ሆይ፥ ስለ ዘመናትና ስለ ወራት ምንም እንዲጻፍላችሁ አያስፈልጋችሁም የጌታ ቀን፥ ሌባ በሌሊት እንደሚመጣ፥ እንዲሁ ይመጣ ዘንድ ራሳችሁ አጥብቃችሁ አውቃችኋልና። ሰላምና ደኅንነት ነው ሲሉ፥ ያን ጊዜ ምጥ እርጉዝን እንደሚይዛት ጥፋት በድንገት ይመጣባቸዋል ከቶም አያመልጡም። እናንተ ግን፥ ወንድሞች ሆይ፥ ቀኑ እንደ ሌባ ይደርስባችሁ ዘንድ በጨለማ አይደላችሁም፥ ሁላችሁ የብርሃን ልጆች የቀንም ልጆች ናችሁና። እኛ ከሌሊት ወይም ከጨለማ አይደለንም እንግዲያስ እንንቃ በመጠንም እንኩር እንጂ እንደ ሌሎች አናንቀላፋ። የሚያንቀላፉ በሌሊት ያንቀላፋሉና፥ የሚሰክሩም በሌሊት ይሰክራሉና እኛ ግን ከቀን ስለ ሆንን፥ የእምነትንና የፍቅርን ጥሩር የመዳንንም ተስፋ እንደ ራስ ቁር እየለበስን በመጠን እንኩር እግዚአብሔር ለቁጣ አልመረጠንምና፥ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ መዳንን ለማግኘት ነው እንጂ። የምንንቃም ብንሆን፥ የምናንቀላፋም ብንሆን፥ ከእርሱ ጋር አብረን በሕይወት እንኖር ዘንድ ስለ እኛ ሞተ። ስለዚህ እናንተ ደግሞ እንደምታደርጉ፥ እርስ በርሳችሁ ተመካከሩ አንዱም ሌላውን ያንጸው።»

አታንቀላፋ!

ኢየሱስ ክርስቶስ የማስተባበሩንም ሆነ የመከፋፈሉንም ሚና ይጫወታል። እርሱን አዳኞቹው አድርገው የታመኑበት እንደ እግዚአብሔር ልጆች በክርስቶስ አንድ ሆነዋል። እና የአካሉ ክፍሎች ናቸው፤ «ሁላችን በኢየሱስ ክርስቶስ አንድ አካል ነን» (ገላ. 3:28)። ኢየሱስ ክርስቶስ በአየር ላይ ሲመለስ፤ «ከእርሱ ጋር እንጠቃለን» (1ኛ ተሰ. 4:17)፤ ዳግመኛም እንለያይም።

እንዲሁም ክርስቶስ የመከፋፈሉንም ሚና ይጫወታል። «በእርሱ የተነሣ በሕዝቡ መካከል መለያየት ሆነ» (ዮሐ. 7:43፤ ደግሞ ዮሐ. 9:16 እና 10:19ን ተመልከት)። በኢየሱስ ክርስቶስ ላይ የሚኖረን እምነት ከሌሎች አማኞች ጋር ማስተባበር ብቻ ሳይሆን፤ ከተቀረውም ዓለም በመንፈሳዊ ሁኔታ ይለየናል። ኢየሱስ፤ «እኔ ከዓለም እንዳይደለሁ ከዓለም አይደሉም» ብሏል (ዮሐ. 17:16)። የጌታን ምጽአት በሚጠባበቁ አማኞችና በዓለም ሕዝቦች መካከል ልዩነት አለ፤ ጳውሎስ በዚህ ክፍል ውስጥ የሚያገለግላቸውም ይህንን ዐቢይ አሳብ ነው።

ዓላማውም አማኞች ዙርያቸውን በከበቡአቸው አረማውያን መካከል የተቀደሰ ሕይወት ይመሩ ዘንድ ለማበረታታት ነበር። ይህንንም ያደረገው በሚያምኑና በማያምኑ ሰዎች መካከል የሚገኙትን ቅራኔ በመግለጽ ነበር።

እውቀትና ድንቁርና (5:1-2)

በእነዚህ ጥቅሶች ውስጥ ሦስት ሐረጎች ጥንቃቄ የተሞላበት ዕይታ እንዲደረግባቸው ያስፈልጋል።

1. «ዘመናትና ወራት»፡- ይህ ሐረግ በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ ሦስት ጊዜ ብቻ ተጠቅሶ የሚገኝ ሲሆን፤ በመጀመሪያ ደረጃ እግዚአብሔር ለእስራኤል ሕዝብ ያዘጋጀውን ዕቅድ ያመለክታል። ዳንኤል እግዚአብሔር የንጉሡን ሕልም እንዲያስተውል ባስቻለው ጊዜ፤ በዚሁ መንገድ ነበር የገለጸው (ዳን. 2:21)። በሐዋርያት ሥራ 1:7 ላይ ጌታችን ሐረጉን የተጠቀመበት ሁኔታ፤ ዘመናትና ወራት በመጀመሪያ ደረጃ ከእስራኤል ሕዝብ ጋር እንደሚዛመዱ ያመለክታል።

እግዚአብሔር ለዓለም ሕዝብ ግልጽ የሆነ ዕቅድ አለው (የሐዋ. 17:26)፤ እስራኤል ደግሞ ቁልፍ አገር ነች። ዶክተር ኤ.ቲ. ፒርሰን፤

«የዓለም ታሪክ የእግዚአብሔርን ሥራ የሚተርክ ነው» ይሉ ነበር። (ይህ አሳብ ከናፖሊዮን ፍቺ ጋር የሚቃረን ሆኖ ተገኝቷል። እርሱም እንዲህ አለ፡- « የዓለም ታሪክ ማለት ሰዎች የውሸት መዝገብ እንዲጠራቀም የተሰማሙበት ውል ነው።») እግዚአብሔር ለዓለም ሕዝቦች፥ በተለይም ለእስራኤል ዘመናትንና ወራትን የወሰነ ሲሆን፥ ይህም ሁሉ «የጌታ ቀን» ተብሎ በሚጠራው አስጨናቂ ቀን ከፍጻሜ ይደርሳል።

2. «የጌታ ቀን»፡- በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ «ቀን» አንድም የ24-ሰዓታትን የጊዜ ገደብ፥ አለበለዚያም እግዚአብሔር አንድ የተለየ ዓላማ የሚፈጽምበትን ረዘም ያለ ጊዜ ሊያመለክት ይችላል። በዘፍጥረት 2፡3 ላይ ይህ ቃል የሚያመለክተው 24- ሰዓታትን ሲሆን፥ ዳሩ ግን በቁጥር 4 ላይ ሙሉውን የፍጥረት ሳምንት ያሳያል።

የጌታ ቀን እግዚአብሔር በዓለም ላይ የሚፈርድበትና ሕዝቡን የሚቀጣበት ጊዜ ነው። በዚህም ጊዜ፥ እግዚአብሔር እስራኤልን ኢየሱስ ክርስቶስ በምድር ላይ መንግሥቱን ለመመሥረት ለሚመጣበት ሁኔታ ያዘጋጃታል። ስለዚህ ታላቅ ክፍለ-ጊዜ ሰፊ ገለጻ ለማግኘት፥ አሞጽ 5 ከቁጥር 18 ጀምሮ፥ ኢዩኤል 2 ከቁጥር 1 ጀምሮ፥ ሶፎንያስ 1፡14-18 እና ኢሳይያስ 2፡12-21 አንብብ።

ለዚህ ቃል ሌላው አገላለጽ «የያዕቆብ የመከራ ቀን» የሚለው ነው (ኤር. 30፡7)። በተጨማሪም በርካታ የትንቢት ተማሪዎች ታላቁ መከራ ብለው በመጥራት ራእይ 6-19ን፥ ክስተቱን የሚገልጽ ዋንኛ የመጽሐፍ ቅዱስ ክፍል በማድረግ ይጠቅሳሉ።

3. «በምሽት የሚመጣ ሌባ»፡- ጌታችን በዚህ መግለጫ ራሱ በሚያስተምርበት ወቅት ተጠቅሞአል (ማቴ. 24፡42-43፤ ሉቃ. 12፡35-40)። ይህም የጌታ ቀን ድንገተኛና አስገራሚ እንደሚሆን ያሳያል። በራእይ 3፡3 እና 16፡15 እንደምንመለከተው፥ አማኞች ሳይዘጋጁ ቀኑ እንዳይደርስባቸው ለማስጠንቀቅ ሲል ጌታ በዚሁ መግለጫ ተጠቅሞአል። ጌታ ለሕዝቡ የሚመለስበትን ጊዜ ስለማናውቅ፥ ለሥራና ለምስክርነት የምንተጋውን ያህል፥ መመለሱን በማያቋርጥ ንቃት ልንጠባበቅ ይገባል።

እንግዲህ እነዚህን ሦስት አሳቦች በአንድ ላይ በማጣመር፥ ጳውሎስ በተሰሉንቁ በመከራ ውስጥ የነበሩትን ወዳጆቹን ለማስተማር የፈለገውን ነገር ልንረዳ እንችላለን። አስቀድሞ ክርስቶስ ለቤተ ክርስቲያን ስለመምጣቱ ገልጾ

ነበር፤ ይህም በ1ኛ ተሰሎንቄ 4:13-18 የተጠቀሰው ነው። ከዚህ የቤተ ክርስቲያን ንጥቀት ቀጥሎም በምድር ላይ የጠነከረ የመከራና የሥቃይ ጊዜ እንደሚሆን ነግሮአቸዋል። እነዚህ ከእስራኤል ጋር የሚዛመዱ «ዘመናትና ወራት» ከቤተ ክርስቲያን ጋር ሊዛመዱ ወይም ጌታ ለቤተ ክርስቲያን የመምጣቱን እውነታ ሊያናጉ አይችሉም። በማንኛውም ጊዜ ሊመጣ የሚችል ሲሆን፤ ይህም የጌታ ቀን መጀመሪያ ይሆናል።

ጳውሎስ ስለ ጌታ ቀን በ2ኛ ተሰሎንቄ ውስጥ ሰፊ ማብራርያ ስለሚሰጥ፤ ይህንኑ ዝርዝር አሳብ ለኋለኛው ምዕራፍ እናቆየዋለን። በዚህ ስፍራ ትኩረት የሰጠው፤ የማያምኑ ሰዎች የእግዚአብሔርን ዕቅድ ሳያውቁ፤ አማኞች ግን ይህንኑ ያውቁ እንደነበር በመግለጹ ላይ ነበር። የእነዚህ ክስተቶች ድንገተኛነት፤ ዓለም ለመለኮታዊ እውቀት መሐይም መሆኗን ያሳያል።

በተስፋ መጠባበቅና አድናቆት (5:3-5)

እነዚህ እጅግ የከፋ ለውጥ የሚያስከትሉ ክስተቶች ከመፈጸማቸው ጥቂት ቀደም ብሎ፤ ከደገንነት የራቀው ዓለም በውሸት ሰላምና ደገንነት ሲደሰት ይቆያል። በዚህ ክፍል ውስጥ «እነርሱ» እና «እናንተ» (ወይም «እኛ») በሚሉ ቃላት መካከል የሚገኘውን ንጽጽር በጥንቃቄ አስተውል፤ «እነርሱ» የሚለው ያልዳኑትን ሰዎች ያመለክታል። እነርሱ «ሰላምና ደገንነት!» ሲሉ፤ እኛ ግን «ኢየሱስ እየመጣ ነው፤ ፍርድም ደርሶአል!» እንላለን።

ሰዎች የእግዚአብሔርን ቃል ስለማይሰሙ ወይም ለእግዚአብሔር ማስጠንቀቂያ ልባቸውን ስለማይሰጡ፤ ዓለም በመገረም ትዋጣለች። እግዚአብሔር የጥፋት ውኃ እየመጣ እንደሆነ በመግለጽ ቢያስጠነቅቅም፤ አምነው የዳኑት ስምንት ሰዎች ብቻ ነበሩ (1ኛ ጴጥ. 3:20)። እንደዚሁም ሎጥ ከተማዬቱ ልትደመሰስ መሆኗን በመግለጽ ቤተሰቡን ቢያስጠነቅቅም፤ ሊሰሙት አልቻሉም (ዘፍ. 19:12-14)። ኢየሱስ በዘመኑ የነበረውን ትውልድ ኢየሩሳሌም እንደምትደመሰስ በማስጠንቀቂያ (ሉቃስ 21 ከቂጥር 19 ጀምሮ)፤ አማኞች ማስጠንቀቂያውን ስምተው ሲያመልጡ፤ ሌሎች በርካታ ሰዎች ግን በወረራው ተደምስሰዋል።

እርግጥ ነው ኢየሱስ ክርስቶስ የጥፋትን ውኃ፤ ብሎም የሰዶምና ጎሞራን መደምሰስ የፍርድ ምሳሌ አድርጎ ተጠቅሞባቸዋል (ማቴ. 24:37-39 እና ሉቃስ 17:26-30)። በዚያን ጊዜ የነበሩ ሰዎች እንደ

መብላት፥ መጠጣት፥ መጋባት የመሳሰሉትን ዕለታዊ ተግባሮች ያከናውኑ እንጂ፥ ፍርድ ከደጃቸው እንደቀረበ አልተረዱም ነበር።

አንዳንድ ሰዎች በቅን አስተሳሰብ ተነሣስተው ስለ ጌታችን የመምጫ ዕለት ቢወስኑም፥ ውድቀታቸው ለኃፍረት ዳረጋቸው እንጂ ከቶውንም አልረባላቸውም። በመሆኑም የሚመረጠው ትክክለኛውን ቀን ሳይወስኑ ምጽአቱን መጠባበቅ ነው። ለቤተ ክርስቲያኑ ከመመለሱ በፊት መፈጸም የሚገባቸው «ምልክቶች» የሉም።

የወደፊቱን ዕድል በተመለከተ፥ ክርስቲያኖች «የብርሃን ልጆች» እንጂ፥ «በጨለማ ውስጥ የሚኖሩ» አይደሉም። የማያምኑ ሰዎች በክርስቶስ የመመለስ ጉዳይ ላይ ይሳለቃሉ። «በመጨረሻው ዘመን... ዘባቾች በመዘበት እንዲመጡ ይህን በፊት እወቁ፤ እነርሱም፡- የመምጣቱ የተስፋ ቃል ወዴት ነው? ... ይላሉ» (2ኛ ጴጥ. 3:3-4)።

ጌታችን ዳግም እንደሚመለስ የተስፋ ቃል ከሰጠበት ጊዜ አንሥቶ 20 ክፍለ-ዘመናት ያህል ተፈራርቀዋል፤ እርሱ ግን ገና አልመጣም። ይህም እግዚአብሔር የእኛን የጊዜ ሰሌዳ አይከተልም ማለት እንጂ፥ ከቶውንም የተስፋ ቃሉቹን ያጥፋቸዋል ማለት አይደለም። «በጌታ ዘንድ አንድ ቀን እንደ ሺህ ዓመት፥ ሺህ ዓመትም እንደ አንድ ቀን ...» ነው (2ኛ ጴጥ. 3:8)።

ጳውሎስ የሚመጣው ፍርድ «ምጥ እርጉዝን ሴት እንደሚይዛት» ዓይነት እንደሆነ ይናገራል (1ኛ ተሰ. 5:3)። በዛሬው ዘመናዊ የሕክምና ጥበብ በተራቀቀበት ወቅት እንኳ፥ የምጥ ጣር ዓይነተኛና አስቃቂ ነው። በምጥ ጣር ውስጥ፥ እናት ልጇን ከማጎፀን ወደ ውጭ የምታስወጣው በጅማት መኮማተርና መሳሳብ አማካኝነት ነው። ነቢዩ ኢሳይያስ የሚመጣውን «የጌታ ቀን» በሚገልጽበት ጊዜ፥ ይህንኑ መግለጫ ተጠቅሞአል (ኢሳ. 13:6-13)። የዚህ የጌታ ቀን የመጀመሪያው ክፍል «የምጥ ጣር መጀመሪያ» ተብሏል (ማቴ. 24:8)።

እንግዲህ ኢሳይያስ፥ ኢየሱስና ጳውሎስ የሚያስተምሩን እውነት ምንድን ነው? የሚያስተምሩን ከጌታ ቀን ውስጥ የመንግሥቱ ልደት እውነታ የሚወጣ መሆኑን ነው። የእግዚአብሔር ፍርዶች ከተፈጸሙ በኋላ፥ የእግዚአብሔርን ልጅ «በኃይልና በብዙ ክብር በሰማይ ደመና ሲመጣ ያዩታል» (ማቴ. 24:30)። ጳውሎስ ይህን ሁኔታ ለተሰሉንቄ ክርስቲያኖች በጻፈው ሁለተኛ መልእክት ውስጥ ገልጾአል።

ስለዚህ ምጽአቱን በመጠባበቅ ነቅተን እንኑር። ይህም ሲባል ደግሞ ነጭ ጨርቅ ለብሶ ከተራራ ጫፍ ላይ መቀመጥ ማለት አይደለም። ስለምን ይህ አድራጎት እግዚአብሔር የከነው ዓይነተኛ ባሕርይ በመሆኑ ነው! (የሐዋ. 1: 10-11)። ይልቁንም ምጽአቱን እያሰቡ መኖር ማለት፤ ሥራዎቻችን እንደሚፈረድባቸውና በምድር ላይ የማገልገል ዕድላችን እንደሚያበቃ በመረዳት፤ እግዚአብሔር ሕይወታችንን እንዳያት እናያታለን ማለት ነው።

ወደ መንግሥተ ሰማይ ለመሄድ በመዘጋጀትና ጌታን ለመገናኘት በመዘጋጀት መካከል ልዩነት አለ። ለደኅንነቱ በእውነተኛ ልብ ክርስቶስን የታመነ ማንም ቢሆን ወደ መንግሥተ ሰማይ ለመሄድ ዝግጁ ነው። በመስቀል ላይ ክርስቶስ የፈጸመው መሥዋዕት ለዚያ ዋስትና ይሰጠዋል። ይሁንና በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት ጌታን ለመገናኘት መዘጋጀት ፍጹም የተለየ ነገር ነው። መጽሐፍ ቅዱስ አንዳንድ አማኞች ኢየሱስ ክርስቶስን ለማየት ደስተኞች እንደሚሆኑ ይጠቁማል። «አሁንም፤ ልጆች ሆይ፤ በሚገለጥበት ጊዜ እምነት እንዲሆንልን በመምጣቱም በእርሱ ፊት እንዳናፍር በእርሱ ኑሩ» (1ኛ ዮሐ. 2: 28)።

ለብዙ ዓመታት በመጋቢነት ሳገለግል፤ አማኞች ሆን ብለው ከእግዚአብሔር ቃል ሲወጡ የማየት አሳዛኝ ሁኔታ አጋጥሞኛል። ደኅንነትን ካላገኘው ሰው ጋር ጋብቻ ለመፈጸም በልብ-ደንዳናነት የወሰነችውን አንዲት ወጣት ሴት አስታውሳለሁ። የመጽሐፍ ቅዱስ ጥቅሶችን በመጠቀም ልረዳት ስሞክር፤ «አንተ ለምትለው ነገር ደንታ የለኝም። መጽሐፍ ቅዱስ ለሚለውም ነገር አልጨነቅበትም። ያንን ሰው አገባለሁ» አለችኝ። ታዲያ ይህቺ ሴት ከዕብራውያን 13: 17 አኳያ፤ በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት ስትቀርብ ደስተኛ ለመሆን ትችል ይሆን?

የጌታን ምጽአት በመጠባበቅ የሚኖሩ አማኞች፤ ያለጥርጥር ከዓለም ጋር ከሚስማሙ አማኞች የተሻለ ሕይወት ይጠብቃቸዋል። ጳውሎስ በዚህ መልእክት በእያንዳንዱ ምዕራፍ መጨረሻ ላይ የጌታን ምጽአት በመጠባበቅ የመኖርን ተግባራዊ ውጤቶች አስፍሯል። አሁን እነዚያን ቁጥሮች ለመከለስና ልብህን ለመመርመር ጊዜ ውሰድ።

ንቃትና ስካር (5: 6-8)

መንቃት ማለት ሳያንቀላፉ ዓይንን ከፍቶ መቆየት፤ ጤናማና ባለማቋረጥ ተግባርን የማከናወን ሁኔታ ነው። ንጽጽሩን ይበልጥ ግልጽ ለማድረግ፤ ጳውሎስ ሰዎችን በሁለት ወገን በመመደብ አሳይቷል። አንደኛው ወገን

ሰካራምና እንቅልፋም ሲሆን፤ ሌላኛው ግን ንቁና ትጉ ነው። አደጋ እየቀረበ ቢመጣም ቅሉ ሰካራሞችና እንቅልፋሞች አያውቁትም ነበር። ንቁው ሕዝብ ግን ያለፍርሃት ተዘጋጅቶ ይጠባበቅ ነበር።

እኛ «የቀን ልጆች» ስለሆንን፤ እንደነዚያ የጨለማ ሕዝቦች ልንኖር አይገባም። «ሌሊቱ አልፎአል፤ ቀኑም ቀርቦአል። እንግዲህ የጨለማውን ሥራ አውጥተን የብርሃንን ጋሻ ጦር እንልበስ። በቀን እንደምንሆን በአገባብ እንመላለስ፤ በዘፈንና በስካር አይሁን፤ በዝሙትና በመዳራት አይሁን፤ በክርክርና በቅናት አይሁን» (ሮሜ 13: 12-13)።

በሌላ አባባል፤ «ቀኑ» እየቀረበ ስለመጣ፤ ለመንቃት፤ ለመጸዳዳትና ለመልበስ ጊዜው አሁን ነው ማለት ነው። ስንለብስም፤ «የእምነትንና የፍቅርን ጥሩ የመዳንንም ተስፋ እንደ ራስ ቀሩ የለልበስን በመጠን እንኑር» (1ኛ ተሰ. 5: 8)። ጌታችን ከመመለሱ በፊት በሚገኙ በእነዚህ የመጨረሻ ዘመናት ሊጠብቀን የሚችለው «የብርሃን ጋሻ» ብቻ ነው (ሮሜ 13: 12)።

ንቁ አእምሮ ያለው አማኝ በሕይወት ላይ ጭምትና ጤናማ አመለካከት አለው። በራስ የመርካትም ሆነ ተስፋ የመቁረጥ ሁኔታ አይታይበትም። የዘመኑን አሳዛኝ ዜናዎች ቢሰማም፤ ተስፋ አይቆርጥም። የሕይወትን አስቸጋሪ ገጽታዎች ቢጋፈጥም፤ «አበቃልኝ» አይልም። የወደፊት ተስፋው በእግዚአብሔር እጆች ውስጥ አስተማማኝ ፍጻሜ እንዳለው ስለሚያውቅ፤ እያንዳንዱን ዕለት በብልሃት፤ በጭምትነትና በመታዘዝ ያሳልፋል። አመለካከት የሕይወትን ስኬትና ውጤት ይወስናልና አመለካከትህ የቀና ከሆነ፤ ስኬታማነትህም የተረጋገጠ ነው።

ይሁንና ከደኅንነት የራቁት የዓለም ሕዝቦች ንቁ አይደሉም። በውሸት ገነት ውስጥ ተቀምጠው በውሸት ደኅንነት እንደሚደሰቱ ሰካራሞች ናቸው። በዕለተ በዓለ-ጎምሳ መንፈስ ቅዱስ የመጀመሪያዎቹን ክርስቲያኖች ሲሞላ፤ ያልዳኑት ሰዎች ክርስቲያኖችን «ሰክራችኋል» በማለት ከሰሱአቸው (የሐዋ. 2: 13)። እንደ እውነቱ ከሆነ፤ እንደ ሰካራም ሰው የሚኖሩት ያልዳኑ ሰዎች ናቸው። የእግዚአብሔር የቁጣው ሰይፍ በዓለም ላይ እያንዣበበ ቢሆንም፤ ሰዎቹ ፈሪሃ-እግዚአብሔር የራቀው ሕይወት ከመምራት፤ ከንቱ ሕይወት ከመኖርና ለዘላለማዊ ጉዳዮች ቸልተኛ ከመሆን አልባዘኑም።

ከዚህ በፊት እምነትን፤ ተስፋንና ፍቅርን የተመለከትን ሲሆን (1: 3)፤ አሁን ደግሞ ከዚች ዓለም ክፋት እንደሚከላከሉልን ጋሻ ሆነው ተገልጸዋል።

እምነትና ፍቅር ልብን እንደሚጋርድ ጋሻ ናቸው ማለት እምነት፣ በእግዚአብሔር ላይ፣ ፍቅር ለእግዚአብሔር ሕዝብ መሆን አለበት ማለት ነው። ተስፋ አእምሮን የሚጠብቅ ጠንካራ የራስ ቁር ነው። ራሳቸውን የሰጡ አማኞች በሰማያዊ ነገሮች ላይ ትኩረታቸውን ሲያደርጉ (ቁላ. 3፡1-3)፣ የማያምኑ ሰዎች ግን በዚህ ዓለም ነገሮች ላይ አእምሮአቸውን ያስቀምጣሉ።

የመዳን ተስፋ ማለት በመጨረሻው እንድናለን የማለት ተስፋ አይደለም። አንድ ሰው ዛሬውኑ እንደዳነና ወደ መንግሥተ ሰማይ እንደሚሄድ ሊያውቅ ይችላል። ጳውሎስ የተሰሎንቄ አማኞች እንደዳኑና (1፡4) እርሱና እነርሱ ክርስቶስን በአየር ላይ እንደሚቀበሉት እርግጠኛ ነበር (4፡17)። «እንደዳንሁ አውቃለሁ!» የሚል ሰው በትዕቢት መናገሩ ሳይሆን፣ በእግዚአብሔር ቃል ላይ ያለውን እምነት እያሳየ ነው። አንደኛ ዮሐንስ የተጻፈው፣ መዳናችንን እንድናውቅ እንዲረዳን ታስቦ ነው (1ኛ ዮሐ. 5፡9-13)።

የመዳን ተስፋ ማለት «መዳን የሚሰጠን ተስፋ» ማለት ነው። በመሠረቱ ደኅንነትን በተመለከተ ሦስት ዓይነት የጊዜ ሰሌዳዎች አሉ። 1) የኃላፊ ጊዜ፡- ከኃጢአት ጥፋተኛነትና ቅጣት ድኝአለሁ፤ 2) የአሁን ጊዜ፡- ከኃጢአት ኃይልና ብክለት እየዳንሁ ነኝ፤ እና 3) የወደፊት ጊዜ፡- ክርስቶስ በሚመለስበት ጊዜ ኃጢአት ካለበት በመራቅ እድናለሁ። የጌታችን መመለስ የተባረከ ተስፋው «የደኅንነት ተስፋ» ነው፤ ያልዳኑ ሰዎች ተስፋ የላቸውም (ኤፌ. 2፡12)። ይህም «ነገ እንሞታለንና እንብላ፣ እንጠጣ፣ እንጋባ!» የሚለውን የሕይወት ስልት የሚከተሉበትን ምክንያት ይገልጽልናል።

ጳውሎስ በእነዚህ ቁጥሮች ውስጥ ከደኅንነት ርቆ የጠፋውን ዓለም ዝንባሌ ለመግለጽ፣ «እንቅልፍ» የሚለውን ቃል ደጋግሞ ጠቅሶታል። ባለፈው አንቀጽ ውስጥ (4፡13-18)፣ ጳውሎስ የአማኙን ሞት ለመግለጽ በዚሁ ቃል ተጠቅሞአል። ሰውነት ወደ እንቅልፍ ሲሄድ፣ መንፈስ ግን ከጌታ ጋር ወደ መሆን ይሄዳል። ይሁንና በዚህ ክፍል፣ እንቅልፍ ሞት ማለት ሳይሆን፣ ሥነ-ምግባራዊ ግዴላችንን ለመንፈሳዊ ነገሮች ደንታ-ቢስ መሆን ማለት ነው። ኢየሱስ ይህንኑ ቃል በዚሁ ትርጉሙ በማርቆስ 13፡32-37 ላይ ተጠቅሞበታል።

ሰዎች በማንቀላፋት ወይም ዕረፍት በመውሰድ ያላቸው ሁኔታ አንዱ ከሌላው በእጅጉ ይለያያል። አንዳንድ ሰዎች ዶሮ ሳይሆኑ ከእንቅልፋቸው ተነስተው ሥራ መሥራት ይፈልጋሉ። ሌሎች ሰዎች ደግሞ የጠዋት ቡና እስኪፈላ ድረስ ከመኝታቸው መነሣት ያስቸግራቸዋል።

ከደኅንነት ርቀው፤ በስካር ለሚንገላቱት ግን፤ የኢየሱስ ክርስቶስ መምጣት ማለት የብርሃን ፍጻሜና የዘላለም ጨለማ ጅማራ ማለት ነው።

ደኅንነትና ፍርድ (5:9-11)

ወደ ፊት የሚመጣው ፍርድ እግዚአብሔር ለእኛ ያዘጋጀው ዕቅድ አካል ስላልሆነ፤ አማኞች ልንፈራው አይገባም። ክርስቲያኖች እግዚአብሔር በዓለም ላይ በሚያወርደው አስፈሪ የፍርድ ጊዜ ውስጥ ማለትም በጌታ ቀን ውስጥ ያልፉ ይሆን? አይመስለኝም፤ እንደ 1ኛ ተሰሎንቄ 1:10 እና 5:9 የመሳሰሉ ጥቅሶችም ይህንኑ አሳብ የሚደግፉ ይመስላል። ክርስቲያኖች ሁልጊዜም በመከራ ማዕበል ሲንገላቱ ኖረዋል፤ ይህም አንድጊዜ የተሰጠ የክርስትና ሕይወት አካል ነው (ዮሐ. 15:18-27 እና 16:33)። ይሁንና ፈሪሃ-እግዚአብሔር ለራቀው ዓለም በተዘጋጀው ታላቅ መከራ ውስጥ አያልፉም።

መልካምና ፈሪሃ-እግዚአብሔራዊ ባሕርይ ያላቸው የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች በዚህ ጉዳይ ላይ እንደማይስማሙ ስለማውቅ፤ ይህንን የኅብረት ወይም የመንፈሳዊነት መፈተኛ አድርጌ አልወስደውም። ይሁንና ቤተ ክርስቲያን የታላቁ መከራ ጊዜ ከመጀመሩ በፊት ወደ ሰማይ ትነጠቃለች ብዬ አምናለሁ። ለዚህም እምነት ያበቁኝን ምክንያቶች ቀጥቼ እጠቅሳለሁ፡-

1. የቤተ ክርስቲያን ባሕርይ፡- ቤተ ክርስቲያን የክርስቶስ አካል ስትሆን፤ እርሱ ደግሞ ራስዋ ነው (ቄላ. 2:17-19)። በመስቀል ላይ በሞተልን ጊዜ፤ ለደኅንነታችን የሚያስፈልገውን መለኮታዊ ፍርድ ሁሉ ተሸክሞአል፤ ማንኛውንም የእግዚአብሔርን ቁጣ እንደማንቀምስ የተስፋ ቃል ገብቶልናል (ዮሐ. 5:24)። ስለዚህ የጌታ ቀን የእግዚአብሔር የቁጣ ቀን ስለሆነ፤ የቤተ ክርስቲያን በዚህ መከራ ውስጥ ማለፍ ፍትሐዊነት የሌለውና አላስፈላጊም ይመስላል።
2. የመከራው ባሕርይ፡- ይህ እግዚአብሔር በአሕዛብ ሕዝቦች ላይ የሚፈርድበትና እስራኤልን ከተበተነችበት ሁሉ በማሰባሰብ ለመሢሔ ምጽአት የሚያዘጋጅበት ጊዜ ነው። የእግዚአብሔርን ቁጣ የሚቀምሱት «የምድር ላይ ነዋሪዎች» እንጂ (ራእይ 3:10)፤ ሰማያዊ ዜግነት ያላቸው ሰዎች አይደሉም (ፊልጵ. 3:20)። እግዚአብሔር በምድር ነዋሪዎች ላይ ስለበደላቸው የሚፈርድባቸው ሲሆን (ኢሳ. 26:20-21)፤ ዳሩ ግን በአማኞች ኃጢአቶች ላይ ቀደም ብሎ በመስቀል ላይ ፈርዷል።

3. የክርስቶስ ቶሎ የመመለስ ተስፋ፡- በቅርብ ጊዜ ማለት «ሊከሰት የተቃረበ» ማለት ነው። ለክርስቶስ መምጣት፤ የክርስቶስን አካል የሚያሟላውን የመጨረሻውን ሰው መዳን ከመጠበቅ በስተቀር፤ ሌላ መፈጸም ያለበት ምንም ነገር የለም። ጌታችን እስከታላቁ መከራ ዘመን መጨረሻ ድረስ የማይመጣ ቢሆን ኖሮ፤ መቼ እንደሚመጣ እርግጠኞች ሆነን ባወቅንም ነበር። ስለምን ቢባል የመከራው ዘመን ቅደም-ተከተሉ፤ ምልክቶቹና ጊዜያቱ ሁሉ በራእይ 6-19 ውስጥ በዝርዝር ተገልጸዋልና ነው። በተጨማሪም ከራእይ 4፡1-22፡13 ድረስ «ቤተ ክርስቲያን» የሚል ቃል እንዳልተጠቀሰ ልብ ማለቱ ተገቢ ነው። እንዲሁም ጳውሎስ ይህን መሠረታዊ ትምህርት በሚያብራራበት ወቅት «እኛ» እና «እናንተ» የሚሉትን ተውላጠ-ስሞች ስለተጠቀመ፤ ጳውሎስ የክርስቶስን መገለጥ ለማየት ተስፋ ያደርግ እንደነበር ልብ በል (1ኛ ተሰ. 4፡13-5፡11)። ሐዋርያው ዮሐንስም ይኸው ተመሳሳይ አመለካከት ስለነበረው፤ መጽሐፉን፤ «አሜን ጌታ ኢየሱስ ሆይ ና» በሚል ጸሎት ደምድሞታል (ራእይ 22፡20)።

4. በራእይ 2-3 የሰባቱ አብያተ ክርስቲያናት ሁኔታ፡- በርካታ የመጽሐፍ ቅዱስ ተማሪዎች ጌታ እነዚህን ሰባት አብያተ ክርስቲያናት የመረጠው፤ የቤተ ክርስቲያንን ታሪክ መንፈሳዊ ትምህርት ለማብራራት እንደሆነ ያምናሉ። ኤፌሶን የሐዋርያት ቤተ ክርስቲያን ስትሆን፤ ሰምርኔስ የመጀመሪያዎቹ የስደት ምዕተ-ዓመታት ተጠቂ ቤተ ክርስቲያን ነበረች። የመጨረሻዬቱ የሎዶቅያ ቤተ ክርስቲያን ደግሞ የመጨረሻውን ዘመን ከሃዲ ቤተ ክርስቲያን ትወክላለች።

ይህም የፊልድልፍያ ቤተ ክርስቲያን (ራእይ 3፡7-13) ደካማና ዳሩ ግን ታማኝ ሆና ልክ ክርስቶስ ከመመለሱ ጥቂት ቀደም ብላ የምትኖረውን ቤተ ክርስቲያን እንደምትገልጽ ያመለክታል። ይህች ቤተ ክርስቲያን በርካታ ዕድሎችና የተከፈቱ በሮች ያላት ወንጌል ሰባኪ ቤተ ክርስቲያን ነች። ይህች ቤተ ክርስቲያን የክርስቶስን በቅርብ ጊዜ መምጣት የምትሰበክ ስትሆን («የትዕግሥቱን ቃል ስለ ጠበቅህ» ራእይ 3፡10)፤ ከፍርድ ቀን እንደምትድን የተስፋ ቃል ገብቶላታል፡- «እኔ ደግሞ በምድር የሚኖሩትን ይፈትናቸው ዘንድ በዓለም ሁሉ ላይ ሊመጣ ካለው ከፈተናው ሰዓት እጠበቅሃለሁ» (ራእይ 3፡10)። ይህም ከ1ኛ ተሰሎንቄ 5፡9ኙ የተስፋ ቃል ጋር ይዛመዳል።

5. በ2ኛ ተሰሎንቄ ውስጥ የሚገኘው የነገሮች ቅደም-ተከተል፡- ምንም እንኳን ይህንን ወደ በኋላ ላይ በዝርዝር የምንመለከተው ቢሆንም፤ ለጊዜው ጳውሎስ የተጠቀመው ቅደም-ተከተል በሌሎች የትንቢት መጻሕፍት ውስጥ ከተጠቀሰው ጋር እንደሚስማማ ልብ በል።

ጳውሎስ የክርስቶስን መመለስ፤ በመስቀል ላይ ከዋጀልን መቤዝት ጋር አያይዞታል፤ «በዋጋ ተገዝተናል።» እኛ የእርሱ ሙሽሪት ስለሆንን፤ በምድር ላይ ፍርድ ከመውረዱ በፊት፤ ወደራሱ ሊወስደን ይመጣል። ክርስቶስ የሞተልን በእርሱ (1ኛ ዮሐ. 4፡9)፤ ለእርሱ (2ኛ ቆሮ. 5፡15)፤ እና ከእርሱ ጋር (1ኛ ተሰ. 5፡10) እንኖር ዘንድ እንደ ሆነ ልብ በል። ብንኖር ወይም ብንሞት («የምንተኛ ወይም የምናንቀላፋም») የጌታ ነንና ከእርሱ ጋር እንኖራለን።

የትንቢት ጥናት ሙሉ ለሙሉ የምሁራን የመከራከሪያ ርእስ ወይም የሙግትና ያለመግባባት ምንጭ እንዲሆን ማድረግ የለብንም። ጳውሎስ ይህንን ክፍል ለነቢያት መጻሕፍት ተግባራዊ ተዛምዶ በመስጠት «ማጽናኛና ማጽኛ» ብሎ አጠቃሎታል። የምንወዳቸውን ሰዎች ዳግም የማግኘታችንና ከጌታ ጋር ለዘላለም የመኖራችን እውነታ የመጽናኛ ምንጭ ሲሆን (1ኛ ተሰ. 4፡18)፤ በጌታ ቀን የእግዚአብሔርን ቁጣ ያለመጋፈጣችን ደግሞ ሌላው የመጽናኛ ምንጭ ነው (1ኛ ተሰ. 5፡11)። የመጀመሪያው አዎንታዊ፤ ሁለተኛው አሉታዊ ሲሆን፤ ሁለቱም ግን የሚያጽናኑን ናቸው።

የጌታችን በቅርብ ጊዜ መመለስ በንጽሕና እንድንኖርና (1ኛ ዮሐ. 3፡1-3) የሰጠንን ማንኛውንም ሥራ በታማኝነት እንድናከናውን ያበረታታናል (ሉቃስ 12፡41-48)። እንዲሁም ደግሞ የቤተ ክርስቲያንን አገልግሎት እንድንካፈልና ወንድሞቻችንን እንድንወድም ያበረታታናል (ዕብ. 10፡25)። ከጌታ ጋር እንደምንሆን ማወቃችን በሕይወት አስቸጋሪ ሁኔታዎች ውስጥ ብርታት በመስጠት (2ኛ ቆሮ. 5፡1-8)፤ ከደገነነት ርቀው የጠፉትን እንድንመልስ ያነሣናል (2ኛ ቆሮ. 5፡9-21)።

በዚህ ምድር ላይ ምቹ የአኗኗር ሁኔታ ያላቸው በርካታ አማኞች፤ ወደ መንግሥተ ሰማይ ስለመሄድና ከጌታ ጋር ስለመገናኘት እምብዛም አያስቡም። አንድ ቀን በክርስቶስ የፍርድ ወንበር ፊት እንደሚቀርቡ ይዘነጋሉ። ኢየሱስ ዳግም እንደሚመለስ የማስታወሱ እውነታ፤ ወደ ላይ አቅንተን እንድንመለከትና እንድንታነፅ ይረዳናል።

እስከ ዛሬ በእርሱ ካልታመንህ፤ ወደ ፊት የሚጠበቅህ ፍርድ ነው። የእግዚአብሔር ቃል እውነቱን ስለሚነግርህ፤ አላዋቂ መሆን የለብህም። ዛሬ በክርስቶስ ልትታመንና ዳግም ልትወለድ ስለምትችል፤ ሳትዘጋጅ ልትቆይ አይገባም። በክርስቶስ የደኅንነትን ብልጽግና በማግኘት ልትደሰት ስትችል፤ ዋጋ ቢስ ለሆነ እና ኃጢአት ለምላበት የዓለም የአኗኗር ዘይቤ ለምን ራስህን ትሰጣለህ?

አምነህ ያልዳንህ ከሆነ፤ በፍርድ ፊት ለመቅረብ ቀጠሮ ይዘሃል ማለት ነው። «ለሰዎችም አንድ ጊዜ መሞት፤ ከእርሱ በኋላም ፍርድ እንደተመደበባቸው» እሙን ነውና ከምትገምተው የጊዜ ገደብ ፈጥኖ ከተፍ ሊልብህ ይችላል (ዕብ. 9:27)። ለምን ከክርስቶስ ጋር «ቀጠሮ» ይዘህ፤ በግል አትገናኝምና ለደኅንነትህም በእርሱ አትታመንም? «የጌታን ስም የሚጠራ ሁሉ ይድናልና» (ሮሜ 10:13)።

1ኛ ተሰሎንቄ 5:12-28

«ወንድሞች ሆይ፥ በመካከላችሁ የሚደክሙትን በጌታም የሚገዙአችሁን የሚገሥዱአችሁንም ታውቁ ዘንድ፥ ስለ ሥራቸውም በፍቅር ከመጠን ይልቅ ታከብሩአቸው ዘንድ እንለምናችኋለን። እርሶ በርሳችሁ በሰላም ሁኑ። ወንድሞች ሆይ፥ እንመክራችኋለን። ያለሥርዓት የሚሄዱትን ገሥዱአቸው፤ ድፍረት የሌላቸውን አጽኑአቸው፤ ለደካሞች ትጉላቸው፤ ሰውን ሁሉ ታገሡ። ማንም ለሌላው በክፉ ፈንታ ክፉን እንዳይመልስ ተጠንቀቁ፤ ነገር ግን ሁልጊዜ እርሶ በርሳችሁ ለሁሉም መልካሙን ለማድረግ ትጉ። ሁልጊዜ ደስ ይበላችሁ፤ ሳታቋርጡ ጸልዩ፤ በሁሉ አመስግኑ፤ ይህ የእግዚአብሔር ፈቃድ በክርስቶስ ኢየሱስ ወደ እናንተ ነውና። መንፈስን አታጥፉ፤ ትንቢትን አትናቁ፤ ሁሉን ፈትኑ መልካሙንም ያዙ፤ ከማናቸውም ዓይነት ክፉ ነገር ራቁ።

«የሰላምም አምላክ ራሱ ሁለንተናችሁን ይቀድስ፤ መንፈሳችሁም ነፍሳችሁም ሥጋችሁም ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ በመጣ ጊዜ ያለነቀፋ ፈጽመው ይጠበቁ። የሚጠራችሁ የታመነ ነው፥ እርሱም ደግሞ ያደርገዋል።

«ወንድሞቼ ሆይ፥ ስለ እኛ ጸልዩ።

«ከወንድሞች ሁሉ ጋር በተቀደሰ አሳሳም ሰላምታ ተሰጣጡ።

«ይህ መልእክት ለቅዱሳን ወንድሞች ሁሉ እንዲነበብ በጌታ አምላችኋለሁ።

«የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ ከእናንተ ጋር ይሁን፤ አሜን።»

ምእመናን ሁሉ እንደ አንድ ቤተሰብ አባላት

ጳውሎስ አማኞችን የሚጠራበት ተወዳጅ ስም «ወንድሞች» የሚለው ነው። ይህንን ስም በመልእክቶቹ ውስጥ ቢያንስ 60 ጊዜያት ያህል የተጠቀመበት ሲሆን፤ በሁለቱ የተሰሉንቁ መልእክቶች ውስጥ 27 ጊዜያት ያህል ጠቅሶታል። ጳውሎስ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያንን እንደ አንድ ቤተሰብ ይመለከት ነበር። እያንዳንዱ ምእመን በእግዚአብሔር መንፈስ የተወለደ ሲሆን፤ የእግዚአብሔርን ባሕርይ ተላብሶአል (1ኛ ጴጥ. 1፡22-25፤ 2ኛ ጴጥ. 1፡3-4)። ሁላቸውም የእግዚአብሔር ቤተሰብ አባላት ነበሩ።

አማኞች አጥቢያ ቤተ ክርስቲያንን ችላ ብለው ሲተዉ ወይም ሲያገሉ ማየት አሳዛኝ ነው። ማንኛውም ቤተሰብም ሆነ አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ፍጹም አይደለም፤ ይሁንና ጠባቂና የሚያስፈልገውን የሚያሟላለት ቤተሰብ የሌለው ልጅ፤ በችጋር ከመሞት አያመልጥም። የእግዚአብሔር ልጁ እንዲያድግ፤ ተሰጥአውን እንዲያበለጽግና እግዚአብሔርን እንዲያገለግል ከተፈለገ፤ የቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ መሆን ያስፈልገዋል።

ለደስተኛና ጠንካራ የቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ የሚያስፈልጉ ነገሮች ምንድን ናቸው? አጥቢያ አብያተ ክርስቲያናታችንን ለእግዚአብሔር ክብር የበለጠ መንፈሳዊ ልናደርግ የምንችለው እንዴት ነው? በዚህ የጽሑፉ የመዝጊያ ክፍል ውስጥ፤ ጳውሎስ እነዚህን ነገሮች ገልጾአል።

የቤተሰብ መሪነት (5፡12-13)

መሪ የሌለው ቤተሰብ መፈራረሱ አይቀርም። በመሆኑም፤ አባት የቤቱን መሪነት ሲረክብ፤ እናትም በፍቅርና በመስማማት መንፈስ ከጐኑ ትቆማለች። ልጆች ደግሞ ወላጆቻቸውን መታዘዝ አለባቸው። ይህ እግዚአብሔር የመሠረተው ሥርዓት ስለሆነ፤ ይህንን የሥርዓት ደረጃ ማቀዳየሩ የከፋ ችግር ሊያስከትል ይችላል።

ሚስተር ማርቲን ኤል. ግሮስ «ዘ ሳይኮሎጂካል ሶሳይቲ» በሚለው መጽሐፋቸው ውስጥ እንደገለጹት፤ በአሁኑ ጊዜ በአሜሪካ የሕዝብ የትምህርት አወቃቀር ውስጥ ስልሳ ሺህ የተማሪ አማካሪዎችና ሰባት ሺህ የሥነ-ልቦና ጠበብት ተግባራቸውን ያከናውናሉ፤ ከእነዚህም መካከል ብዙዎቹ እንደ ተተኪ ወላጆች ሆነው ይሠራሉ። በርካታ ተማሪዎች የምክር

እርዳታ የሚያሻቸው ቢሆንም፥ ዳሩ ግን ይህ አገልግሎት የአፍቃሪና ታማኝ አባት ወይም እናትን ስፍራ የመተካት ብቃት የለውም።

ታላቁ ልጆችን ወደ ከፍተኛ ሁለተኛ ደረጃ ትምህርት ቤት በገባ ጊዜ፥ የተመደበለትን አማካሪ አገኘ። አማካሪውም፥ «እንግዲህ፥ ማናቸውም ዓይነት ችግሮች ቢገጥሙህ፥ ወደ እኔ ከመምጣት አትቆጠብ» ብሎታል። ልጆችን ግን፥ «ማናቸውም ችግሮች ቢኖሩብኝ፥ ለአባቴ እናገራለሁ» በማለት መለሰለት። ይህን በማለቱ ለአማካሪው አክብሮት ወይም አድናቆት መንሳቱ ሳይሆን፥ የመሠረታዊውን መመሪያ መግለጫ መስጠቱ ነበር፤ ለልጆች ወላጆች ብቻ ሊሰጡት የሚችሉት ምሪት ያሻቸዋል።

እግዚአብሔር ለአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን የመሪነትን ሹመት ሰጥቷል። «ሁላችንም በኢየሱስ ክርስቶስ አንድ መሆናችን» እውነት ቢሆንም (ገላ. 3:28)፥ ዳሩ ግን የቤተ ክርስቲያኒቱ ራስ ለሰዎች የተለያየ ስጦታ እንደሰጠና ከእነዚህም ሰዎች አንዳንዶቹ ፈቃዱን ይፈጽሙ ዘንድ ለአብያተ ክርስቲያናት መሪ ሆነው መመደባቸው እውነት ነው (ኤፌ. 4:7-16)። ልክ ለአንድ መንጋ እረኛ እንደሚያስፈልግ ሁሉ (1ኛ ጴጥ. 5:1-5)፥ ለቤተሰብም መሪ ያስፈልገዋል።

ወንድሞች ለመንፈሳዊ መሪዎቻቸው ያሉአቸው ኃላፊነቶች ምንድን ናቸው?

1. መቀበል፡- እግዚአብሔር ለቤተ ክርስቲያን የሰጣቸው ስጦታዎች ስለሆኑና ከጌታም ዘንድ መንፈሳዊ ሥልጣን ስላላቸው፥ መሪዎችን ልንቀበላቸው ይገባል። እነርሱም አመራር ሰጪዎችና ምሳሌዎች እንጂ፥ አምባገነኖች አይደሉም፤ እነርሱም ጌታን እንደሚከተሉ፥ እኛም ልንከተላቸው ይገባል።
2. ማመስገን፡- ይህ «በመካከላችሁ የሚደክሙትን እወቁአቸው» ለሚለው ምክር ትርጉሙ ነው (1ኛ ተሰ. 5:12)። እግዚአብሔር ከብሩን እስከወሰደ ድረስ፥ የእግዚአብሔርን ታማኝ አገልጋዮች ማክበሩ ስሕተት አይደለም። መንፈሳዊ መሪነት ታላቅ ኃላፊነትና አስቸጋሪ ሥራ ነው። እንደ መጋቢ፥ ሽማግሌ፥ ዲያቆን፥ ወይም ሌላ መንፈሳዊ መሪ ሆኖ ማገልገል ቀላል ነገር አይደለም። ጦርነቶችና ሽክምቶች በርክተው ሳለ፥ አንዳንዴ ከምእመናኑ የሚለገሱት ማበረታቻዎች ከግምት በታች ይሆናሉ። የቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ መሪዎቻቸውን በዋሃ በመመልከት

ሳይጸልዩላቸው፥ አብረዋቸው ሳይሠሩና ሳያበረታቱአቸው ሲቀሩ አደገኛ ሁኔታ ይፈጠራል።

3. መውደድ፡- እነዚህ ሰዎች ወንድሞች እንደመሆናቸው «ከመካከላችን» የሚገኙ ሲሆን፥ መሪዎች እንደመሆናቸው «በጌታ ከእኛ በላይ» ናቸው። እውነተኛ ክርስቲያናዊ ፍቅር ከሌለ ይህ በጣም የሻከረ ግንኙነት ሊሆን ይችላል። ይኸውም ለመጋቢው በተመሳሳይ ጊዜ ከምእመናኑ «መሀል» እና «በላይ» ሆኖ ለመገኘት ጸጋንና የመንፈስ ቅዱስን ኃይል ስለሚጠይቅ ነው። ሚዛኑን ካልጠበቀ፥ አገልግሎቱ ሊዳከምና ሊበላሽም ይችላል። አንዳንድ የቤተ ክርስቲያን ምእመናን መጋቢያቸው የቅርብ ወዳጆቻቸው እንዲሆን ይፈልጋሉ፤ ይኼ ግን አገልግሎቱን ያዳከመዋል። በሌላ በኩል በሥልጣኑ ላይ ብቻ የሚያተኩር ከሆነ፥ ራስ-ወዳድና አምባገነን ሊሆን ይችላል።

4. ማክበር፡- «ለዋናቸችሁ ታዘዙና ተገዙ» (ዕብ. 13:17)። የእግዚአብሔር አገልጋይ በእግዚአብሔር መንፈስ ተመርቶ፥ የእግዚአብሔርን ቃል እንድንታዘዝ ሲጠይቀን፥ ትእዛዙን መፈጸም ይገባል፤ ይህም ማለት ሁሉም መንፈሳዊ መሪ በሁሉም ነገር ትክክል ነው ማለት አይደለም። አብርሃም፥ ዳዊትና ጴጥሮስ ሳይቀሩ በቃላቸውና በድርጊታቸው ስሕተት ፈጽመዋል። አስተዋይ መሪ ከሸክላ እንደ ተሠራ በማወቅ፥ በሚሳሳትበት ወይም የአዋቂዎች ምክር በሚያስፈልግበት ጊዜ በፈቃደኛነት ይቀበላል። በራሴ አገልግሎት ውስጥ፥ ከእኔ የተሻለ እውቀትና ልምድ ያላቸው የተራ ምእመናን ምክርና አገልግሎት በብዙ አቅጣጫዎች ጠቅሞኛል።

ይሁንና፥ ከውስንነታቸው ባሻገር፥ የእግዚአብሔር መንፈሳዊ መሪዎች ሊከበሩና ታዛዥነትንም ልናሳያቸው ይገባል፤ ከእግዚአብሔር ፈቃድ ውጭ እስካልሆኑ ድረስ። የቤተ ክርስቲያን መንፈሳዊ መሪዎች በአንድነት ሲሰባሰቡ፥ ሲያለቅሱ፥ ሲጸልዩ፥ የእግዚአብሔርን ፈቃድ ሲሹና ሲከተሉ፥ እግዚአብሔር በሚያደርጉአቸው ውሳኔዎች ውስጥ እንደሚገባና በበላይነት እንደሚቆጣጠር እርግጠኞች ልንሆን እንችላለን።

መንፈሳዊ መሪዎችን የሚከተል የቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ ውጤት በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ሰላምንና አንድነትን ማግኘት ነው፤ «እርስ በርሳችሁ በሰላም ሁኑ» (5:13)። በአንዲት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ መከፋፈልና መለያየት የሚኖረው በመሪዎች፥ ወይም በምእመናን፥ ወይም በሁለቱም ወገን ራስ-ወዳድነትና ኃጢአት በመኖሩ ምክንያት ነው። ያዕቆብ

4: 1-3 በግልጽ እንደሚያስቀምጠው፡ ከውስጥ በኩል ራስ-ወዳድነት ካለ በውጭ በኩል አድመኛነትን ያስከትላል። በቤተሰቡ ውስጥ በረከትና ሰላም አግኝተን ልንደሰት የምንችለው፡ በጌታ ስም አንዳችን ለሌላችን ስንገዛ ብቻ ነው።

ይሁንና መሪዎች ብቻ የአገግሎቱን ሥራ ሁሉ ሊወጡ አይችሉም፤ በመሆኑም ጳውሎስ ሁለተኛውን አስፈላጊ ነገር አክሎ ይጠቅሳል፡-

በቤተሰብ መካከል ያለ ኅብረት (5: 14-16)

ከቅርብ ዓመታት ወዲህ አብያተ ክርስቲያናት «የአካል ሕይወት» የሚባለውን ነገር ለዳግመኛ ጊዜ እየተለማመዱት መጥተዋል። ምንም እንኳ ይህ በቤተ ክርስቲያን መጠሪያነቱ የአንድን አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን አገልግሎቶች ሙሉ በሙሉ ባያካትትም፡ ከመጽሐፍ ቅዱስ የተገኘ ጽንሰ-አሳብ ነው። የተለያዩ የሰውነት ክፍሎች ጤንነትን ለመጠበቅና ሕይወትን ለማቆየት እርስ በርሳቸው እንደሚረዱ ሁሉ፡ የአካል ሕይወትም እያንዳንዱ ክርስቲያን ለሌላው የሚያበረክተውን አገልግሎት ያመለክታል።

የቤተሰቡ አባላት አንዱ ለሌላው ማገልገልን መማር አለባቸው። ታላላቆቹ አባላት ታናናሾቹን ከማስተማር ባሻገር (ቲቶ. 2: 3-5 ተመልከት)፡ በችግር ውስጥ በሚሆኑበትም ጊዜ ያበረታቱአቸዋል። በአንድ የክረምት የመጽሐፍ ቅዱስ ኮንፍራንስ ላይ እያስተማርን ሳለን፡ እኔና ባለቤቴ ዘጠኝ ልጆች ያሉአቸውን ግሩም ባለትዳሮች አገኘን። በዚህ ቤተሰብ ውስጥ ታላላቆቹ ልጆች ታናናሾቹን እንዴት እንደሚረዱዋቸውና ወላጆቻቸውም ኃላፊነታቸው በመቀነሱ የዕረፍት ጊዜያቸውን በደስታ እንደሚያሳልፉ መመልከቱ በጣም የሚያረካ ነበር።

በኤፌሶን 4: 12 ላይ እንደተመለከተው፡ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ መንፈሳዊ መሪዎች ምእመናን የአገልግሎቱ ተካፋይ ይሆኑ ዘንድ እንዲሳተፉ የማስተባበርና የማስታጠቅ ኃላፊነት ይጠበቅባቸዋል። ሆኖም በብዙዎቹ አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ እንደሚታየው፡ ምእመናን መሪዎቹ የአገልግሎቱን ሥራ እንዲወጡ ደመወዝ ይከፍሉዋቸዋል። ይሁንና፡ መሪዎች ሁሉንም ሥራ ለማከናወን አይችሉም። ከዚህም የተነሣ፡ ሥራው መዳከምና መሞት ሲጀምር፡ ሁሉም ሰው በሰባኪው ላይ ወቀሳውን ይሰነዝራል።

ጳውሎስ የግል እርዳታ የሚያስፈልጋቸውን አንዳንድ ልዩ የቤተሰብ አባላትን ጠቅሶአል።

1. ያለ ሥርዓት የሚሄዱ (5:14):- ይህ ሐረግ «ግዴለሽ፥ ከመሥመር የወጣ» የሚል ፍች አለው። ይህ ቃል ደረጃውን ሳይጠብቅ በራሱ መንገድ የሚሰማራውን ወታደር ለመግለጽ ያገለገለ ቃል ነው። የቤተሰብ የፍቅር ድባብ የግል ዕድገትን የሚያበረታታ ሲሆን፥ ሁላችንም በተመሳሳይ መንገድ ልናከናውናቸው የሚገቡን አንዳንድ ነገሮችም አሉ። በቤተሰብ ውስጥ ደንቦችና መመዘኛዎች ከሌሉን፥ ሥርዓተ-አልበኝነት ይነግሣል። ጳውሎስ ሁለተኛውን የተሰሉንቄ መልእክት በጸፈም ጊዜ ይህንኑ ጉዳይ በድጋሚ በመጥቀስ (3:6 ÷ 11)፥ ይህ የመጀመሪያው ምክሩ ለውጥ ያላስገኘ መሆኑን ያመለክታል።

በቤተሰብ ውስጥ የግል ፈጠራ ችሎታ እንዳይዳብር የሚያደርጉ፥ ደንቦችና ወገኖች ከቶውንም ከመጠን በላይ ሊጋኑ አይገባም። ለአንድ ወላጅ፥ እያንዳንዱ ልጅ በራሱ ስብእና፥ ብቃትና ፍላጎት አኳያ ወደ ተሳካ መሥመር ሲያመራ መመልከቱ ትልቅ ደስታ ነው። ይሁንና ልጅ በደንቦች ላይ ሲያምፅ፥ ወገኖችና መመዘኛዎችን ሲያናገሩ የራሱን የሕይወት ዘይቤ፥ ነፃነትና ብስለት እንደሚያመለክት አድርጎ ሲያስብ መመልከቱ አሳዛኝ ነው። የዚህ ዓይነቱ አመለካከት በቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ ውስጥ መግቶችንና መከፋፈልን ያስከትላል።

2. ድፍረት የሌላቸው (5:14):- የዚህ ቃል ቀጥተኛ የግሪኩ ትርጉም «ልበ-ድንጉጥ፥ ሆደ-ባሻ» የሚል ነው። እነዚህ በቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ ውስጥ ተስፋ ቆርጠው የሚመለሱ ሰዎች ናቸው። ሁልጊዜም የነገሮችን ሸካራ ገጽታ በመመልከት፥ ጉዞው አቀበት ሲሆንባቸው ማቋረጡን ይመርጣሉ። ሦስት ወይም አራት ልጆች ባሉበት ቤተሰብ ውስጥ፥ ባብዛኛው አንደኛው ተስፋ የሚቆርጥ ይሆናል። እያንዳንዱም የቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ ከመሆኑ የራሱ የሆነ ተስፋ ቆራጭ ሰው አለው።

እነዚህን ሰዎች ማበረታታት ያስፈልጋል። ይህ አሳብ ደግሞ በ1ኛ ተሰ. 2:11 ላይ ይገኛል። የግሪኩ ቃል «ፓራ» ፥ ቅርብ እና «ሙተስ»፥ ንግግር ከሚሉ ሁለት ቃላት የተገነባ ነው። ድፍረት የሌላቸውን ሰዎች በሩቁ ከመቆጣት ቀረብ ብለን በፍቅር ልንናገራቸው ይገባል። «ሆደ-ባሻነት» ለሚያጠቃቸው ሰዎች በሕይወት ውስጥ የሚፈጸሙ መከራዎች እነርሱን ለማሳደግና በእምነት ለማጽናት እንደሚረዱ ልናስተምራቸው ይገባል።

3. ደካሞች (5:14):- ይህ ቃል «ደካሞችን አጥብቃችሁ ያዙ» ተብሎ በቀጥታ ሊተረጎም ይችላል። «እንዳይወድቁ አጽኑአቸው!» ይሁንና

እነዚህ ደካማ አማኞች እነማናቸው? ጳውሎስ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ስላለው የአገልግሎት ጉዳይ እየተናገረ ስለሆነ፤ በሥጋቸው ደካሞች የሆኑትን ማለቱ እንዳልሆነ ግልጽ ነው። እርሱ የሚለው «በእምነት ደካሞች» የሆኑትንና በጌታ ያልበረቱትን ሰዎች ነው (ሮሜ 14: 1-15: 3)።

ባመዛኙ፤ ደካማ ክርስቲያኖች በክርስቶስ ያገኙትን ነፃነት ለመለማመድ የሚፈሩ ሰዎች ነበሩ። በደንቦችና ሥርዓቶች ይኖሩ ነበር። በሮም ግዛቶች የሚኖሩት ደካማ ክርስቲያኖች ሥጋ ካለመብላታቸውም በቀር፤ የአይሁድን የበዓል ቀናት ይጠብቁ ነበር። ሁሉንም ዓይነት ምግብ በሚበሉና በሁሉም ቀናት በሚሠሩ በሳል ቅዱሳን ላይ በሚሰነዝሩት የፍርድ ቃላትም ኃይለኞች ነበሩ።

በተወለድንበት ቤተሰብ ውስጥ ከሌሎች ይልቅ ፈጠን ብለው ወደ በሳልነት የሚደርሱ ልጆች እንዳሉ ሁሉ፤ ዛሬ በቤተ ክርስቲያን ቤተሰባችንም ውስጥ ጠንካራና ደካማ አባላት አሉ። እንግዲህ፤ እንዴት እንያዛቸው? ታጋሽና አስተማማኝ በሆነ ፍቅር ልንይዛቸው ይገባል። እያንዳንዱ በራሱ ጊዜና በራሱ መንገድ ወደ ብስለት ስለሚደርስ፤ አንዱን ልጅ ከሌለው ጋር ማወዳደሩ ተገቢ አይደለም። እነዚህን ደካማ አማኞች ልንንከባከብና በጌታ ቆመው እንዲመላለሱ ልንረዳቸው ይገባል።

እንዲህ ዓይነቱ የግል አገልግሎት ቀላል ባለመሆኑ፤ ጳውሎስ እኛን ለማበረታታት በማሰብ ጥቂት የጥበብ ምክሮችን ይሰጠናል፡-

ሀ. ትዕግሥተኛ ሁን (5: 14)፡- ቤተሰብን ለማስተዳደር ትዕግሥትን ይጠይቃል። ብዙ እገዛ የሚያስፈልገው ደካማው አባል አንድ ቀን ምርጥ መሪ ሊሆን ይችላልና ከቶውንም ተስፋ አትቁረጥ። በአንድ መጋቢ ወዳጄ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ስብከት ካደረግሁ በኋላ፤ ቁጭ ብለን ስንነጋገር፤ አንድ 10 ዓመት ዕድሜ የሆነው ልጅ በአግዳሚ ወንበሮቹ መሀል አልፎ ሲሮጥ አየን። ወዳጄም፤ «በሰንበት ትምህርት ቤት በጣም በጥባጭ የነበሩ ልጆች ብዙውን ጊዜ መጋቢዎች ወይም ወንጌላውያን እንደሚሆኑ ልብ በልህ ታውቃለህ?» አለኝ። ስለዚህ በትዕግሥት መጠበቁ ውጤት ይኖረዋል!

ለ. አነሣሽ ምክንያቶችህን መርምር (5: 14) - ብዙውን ጊዜ ሌሎችን ስናገለግል፤ መልሰው ያጥላሉናል፤ ብሎም ይቃወሙናል። ባመዛኙ አመስጋኞች አይደሉም። ይሁንና ሁልጊዜም በፍቅር ልናገለግልና ይቀር

ለማለትም መዘጋጀት አለብን። «ለማንም ስለ ክፉ ፈንታ ክፉን አትመልሱ፤ በሰው ሁሉ ፊት መልካም የሆነውን አስቡ። ቢቻላችሁስ በእናንተ በኩል ከሰው ሁሉ ጋር በሰላም ኑሩ። ተወዳጆች ሆይ፤ ራሳችሁ አትበቀሩ፤ ለቁጣው ፈንታ ስጡ እንጂ፤ በቀል የእኔ ነው፤ እኔ ብድራቱን እመልሳለሁ ይላል ጌታ ተብሎ ተጽፎአልና። ጠላትህ ግን ቢራብ አብላው፤ ቢጠማ አጠጣው፤ ይህን በማድረግህ በራሱ ላይ የእሳት ፍም ትከምራለህና። ክፉውን በመልካም አሸንፍ እንጂ በክፉ አትሸንፍ» (ሮሜ 12: 17-21)።

አነሳሽ ምክንያትህ (ዓላማህ) አድናቆትና ምስጋና ለማግኘት ከሆነ፤ በትካዜ ልትዋጥ ትችላለህ። ዳሩ ግን ዓላማህ፤ «ስለ ኢየሱስም ራሳችንን ለእናንተ ባሪያዎች እናደርጋለን» የሚል ከሆነ (2ኛ ቆሮ. 4: 5)፤ ከቶውንም ለጋዘን አትዳረግም።

ሐ. ደስተኛ ሁን (5: 16)፡- ደስታ ከአገልግሎት ውስጥ ሸክምን ያስወግዳል። «የእግዚአብሔርም ደስታ ኃይላችሁ ነውና» (ነህ. 8: 10)፤ እግዚአብሔር ደጉን አገልጋይና ለጋሱን ሰጪ ይወደዋል። እያንዳንዱ የቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ አጉል ተጠራጣሪ የሆነ ወይም በቀላሉ ተስፋ የሚቆርጥ አባል አለው። ፊታቸውን መመልከትና ንግግራቸውን ማድመጥ፤ ልክ ሙት አካልን መርምሮ ሟቹን ለሕልፈት የዳረገውን ምክንያት ለመመስከር የሚያስችግረውን ያህል የተወሳሰበ፤ ወይም ደግሞ በክረምት ወደ ቀዝቃዛ ሐይቅ ውስጥ የመግባትን ያህል የከበደ ነው። እግዚአብሔር ቤተሰቡ ደስተኛ እንዲሆን ይፈልጋል፤ ይህም ማለት እያንዳንዱ የቤተሰቡ አባል ለደስታው መጐልበት አስተዋጽኦ ማበርከት አለበት ማለት ነው።

ጳውሎስ የጠቀሳቸው አራቱ መንፈሳዊ ባሕርያት፤ ማለትም ፍቅር (ቁ. 13)፤ ደስታ (ቁ. 16)፤ ሰላም (ቁ. 13) እና ትዕግሥት (ቁ. 14)፤ በገላትያ 5: 22 ላይ የተጠቀሱ የመንፈስ ፍሬ አካላት ናቸው። እነዚህ መንፈሳዊ ብቃቶች እኛ የምናመርታቸው ሳይሆኑ፤ ለመንፈስ ቅዱስ ራሳችንን ስንሰጥና እንዲቆጣጠረንም ስንፈቅድለት የሚከሰቱ ነገሮች ናቸው።

የቤተሰብ ኅብረት ለቤተ ክርስቲያን ጤንነትና ዕድገት ወሳኝ ነው። ለመሆኑ አንተስ የራስህን የሸክም ድርሻ እየተወጣህ ነው? ወይስ ሌሎች ሥራውን እንዲያከናውኑ በታዛቢነት ትመለከታለህ?

የቤተሰብ አምልኮ (5: 17-28)

አምልኮ እጅግ የላቀ የአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ቤተሰብ ተግባር ነው። አገልግሎት ከአምልኮ መፍለቅ አለበት፤ ይህ ካልሆነ ግን ኃይልና የልብ መሰጠት የሌለው የጥድፍ ተግባር ይሆናል። «ውጤቶች» ሊኖሩት ቢችሉም፤ እግዚአብሔርን ሊያስከብሩ ወይም ዘለቄታነት ሊኖራቸው አይችሉም። በርካታ የቤተ ክርስቲያን አገልግሎቶች በእውነተኛ አምልኮ ላይ አጽንኦት ስለማያደርጉ፤ ጉባኤው የሚፈልገውን ብቻ የሚያቀርቡ፤ ሃይማኖታዊ መዝናኛዎች በመሆን ላይ ይገኛሉ።

ጳውሎስ በቤተ ክርስቲያን የአምልኮ አገልግሎት የሚያስፈልጉትን ጠቃሚ ነጥቦች ዘርዝሯል፡-

1. ጸሎት (5: 17)፡- ጸሎት በቀድሞዋ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ ከፍተኛ ዋጋ ይሰጠው የነበረው ከመሆኑም (1ኛ ቆሮ. 11: 1-6፤ የሐዋ. 1: 13-14፤ 4 ከቁጥር 23 ጀምሮ)፤ በምእምናኑም ዘንድ በጸሎት መተባበር ከፍተኛና የተቀደሰ ልምምድ ነበር። ዛሬ «አንድ ሰው በጸሎት እንዲመራን» እንጠይቃለን ማለቱን የተላመድነው ቢሆንም፤ ያ አማኝ ከእግዚአብሔር ጋር ኅብረት ይኑረው አይኑረው የምናውቀው ነገር የለም። በአንዳንድ አብያተ ክርስቲያናት ውስጥ የጸሎት ስብሰባውን ሁልጊዜ በበላይነት የሚቆጣጠሩ ሁለት ወይም ሦስት ሰዎች አሉ። በመንፈስ የምንመራ ከሆነ ግን (ይሁዳ 20)፤ ሁላችንም በጸሎታችን ውስጥ አንድነትንና ነፃነትን እንለማመዳለን፤ እግዚአብሔርም መልሱን ይሰጠናል።

«ሳታቋርጡ ጸልዩ» ማለት ሁልጊዜም ጸሎትን በማንብኑ በማሳለፍ እንዳለብን አያመለክትም። የቃሉ ትርጉም «አዘውትሮ በተከታታይ የሚፈጸም» ማለት እንጂ «ባለማቋረጥ የሚከናወን» ማለት አይደለም። ጸሎታችን የልባዊ ውይይት አካል እንዲሆን፤ በዙርያችን ሆነው የሚያውኩንን ድምፆች ሁሉ አስወግደን ከእግዚአብሔር ጋር መሆን አለብን። እግዚአብሔር የልብን መሻት ስለሚያውቅ (መዝ. [37]: 4)፤ ድምፃችን በማይሰማበት ጊዜ እንኳ ለእነዚያ መሻቶች ምላሽ ይሰጣል (መዝ. [10]: 17፤ [21]: 2)።

2. ምስጋና (5: 18)፡- ይህ ደግሞ ዋነኛ የአምልኮ አካል ነው። «በመዝሙርና በዝማሬ በመንፈሳዊም ቅኔ» በመጠቀም፤ ለጌታ ያለንን ፍቅርና ምስጋና እንገልጻለን (ኤፌ. 5: 19)። የእግዚአብሔርን ቃል

በመጠቀሙ ረገድ እያደግን ስንሄድ፤ በምስጋና አገላለጽችንም ማደግ አለብን፤ ሁለቱም አብረው የሚሄዱ ናቸውና (ቁላ. 3: 16)። አንዲት አጥቢያ ቤተ ክርስቲያን «በጸጋ እያደገች ከሆነ» ምእመናንቱን ለእግዚአብሔር ምስጋና ለማቅረብ አዳዲስ መዝሙሮችን ለመማር ይሻሉ። አእምሮና ልብ እርስ በርሳቸው ካልተስማሙ፤ የክርስቲያን አምልኮ አንድም ያልበሰለ፤ አለበለዚያም ታማኝነት የጎደለው ይሆናል።

3. የእግዚአብሔር ቃል (5: 19-21)፡- ከእግዚአብሔር ቃል በስተቀር፤ ከጌታ የተሰጠን ሁኔታ መገለጥ የለንም። መጽሐፍ ቅዱስን ወደ ዳር የሚገፋ አምልኮ መንፈሳዊ አይደለም። በስሜት መመስገና፤ ብሎም በተለያዩ እንቅስቃሴዎች አምልኮን መግለጽ ሊኖር ይችላል፤ ይሁንና መንፈሳዊ እውነት እስከሌለ ድረስ፤ መንፈስ ቅዱስ ሥራውን ሊያከናውን አይችልም። በእነዚህ ቁጥሮች ውስጥ የሚገኙት ሦስቱ ምክሮች ጉን ለጉን የሚሄዱ ከመሆናቸውም፤ መንፈስ ቅዱስ በክርስቲያን አምልኮ ውስጥ እንዴት እንደሚሠራ ለመረዳት ያስችሉናል።

የጥንቷ ቤተ ክርስቲያን እንደእኛ ተጽፎ የተጠቃለለ መጽሐፍ ቅዱስ አልነበራትም። መንፈስ ቅዱስ ለተወሰኑ የቤተ ክርስቲያን አባሎች የትንቢትን ስጦታ በመስጠት፤ በእነርሱ በኩል መልእክቱን ያስተላልፍ ነበር። እኔ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ በምሰብክበት ጊዜ፤ ከመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ የሚገኘውን እውነታ በመጥቀስ እሰብካለሁ። እነዚያ የቀድሞዎቹ ነቢያት ግን ልክ በመንፈስ ቅዱስ እንደተመሩ ወዲያውኑ እውነቱን በስብከት ያስተላልፉ ነበር። መንፈሳዊ እውቀታቸው በመንፈስ አማካኝነት የሚሰጣቸው ሲሆን፤ ባመዛኙ በልሳን ይናገሩ ነበር። ለዚህም ነው በ1ኛ ቆሮንቶስ 13 ውስጥ ሦስቱ ስጦታዎች ማለትም ትንቢት፤ ልሳናትና እውቀት በአንድ ላይ የተቀመጡት።

በመሠረቱ በዚህ ዓይነቱ አገልግሎት ውስጥ፤ ሰይጣን (ወይም ሥጋ) የእግዚአብሔርን መልእክት በማስመሰል፤ ቤተ ክርስቲያንን ወደ ጥፋት ሊመራ ስለሚችል፤ አደገኛ ሁኔታዎች ያጋጥማሉ። ቤተ ክርስቲያን ተናጋሪዎቹን ብታግድ፤ መንፈስን የማጥፋት በደለኛ ልትሆን ትችላለች። የሚነገረውን ሁሉ ተቀብላ ብታምን ደግሞ፤ የሐሰት መናፍስትን መታዘዝ ሊሆን ይችላል። ለዚህ እንግዲህ መፍትሔው «ሁሉንም መመርመሩ» ነው። መናፍስትን የመለየት ስጦታ ሊኖር ይገባል (1ኛ ቆሮ. 12: 10፤ 1ኛ ዮሐ. 4: 1-4)። ጳውሎስ በ1ኛ ቆሮንቶስ 14: 29-33 ውስጥ ዝርዝር ደንቦችን ሰጥቷል።

ዛሬ በእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ሙሉ መገለጥ ስላለን፤ የነቢያት ጉዳይ አስፈላጊ አይደለም። ነቢያትና ሐዋርያት የቤተ ክርስቲያንን መሠረት ለመጣል ያገዙ ሲሆን (ኤፌ. 2:20)፤ አሁን ግን ከዕይታ ርቀዋል። ያለን ብቸኛው «የትንቢት አገልግሎት» በእግዚአብሔር ቃል ስብከትና ትምህርት ውስጥ ብቻ ነው።

«ማጥፋት» የሚለውን ቃል በመጠቀም፤ ጳውሎስ የእግዚአብሔርን መንፈስ እንደ እሳት አድርጎ ይገልጻል (ኢሳ. 4:4፤ የሐዋ. 2:3፤ ራእይ 4:5 ተመልከት)። እሳት ንጽሕናን፤ ኃይልን፤ ብርሃንን፤ ሙቀትን፤ እና (ካስፈለገም) ጥፋትን ያመለክታል። መንፈስ ቅዱስ በሕይወታችንና በቤተ ክርስቲያናችን ውስጥ በሚሠራበት ጊዜ፤ ለልባችን የፍቅር ሙቀት፤ ለአእምሮአችን ብርሃን፤ ብሎም ለፈቃዳችን ኃይል ይኖረዋል። ሁላችንንም በአንድነት «ስለሚያቀልጠን» ኅብረትና ሙተባበር ይኖራል፤ ስለሚያነጻጽም ኃጢአትን እናስወግዳለን።

የመንፈስ ቅዱስ እሳት ከልባችን መሠውያ ላይ ከቶውንም መጥፋት የለበትም፤ ሕይወታችንን የሚያነቃቃውንና የሚያጉለብተውን ለክርስቶስ ያለንን መስጠት መጠበቅ አለብን።

ጳውሎስ ለጢሞቴዎስ ሲጽፍ፤ «በአንተ ያለውን የእግዚአብሔርን ስጦታ እንድታነሣ አሳስብሃለሁ» ብሏል (2ኛ ጢሞ. 1:6)። የዚህም አንቀጽ ፍች፤ «የተዳፈነውን እሳት አቀጣጥል» ማለት ነው። ይህን ለጢሞቴዎስ ማስታወስ ማስፈለጉ ምናልባትም ይህንን ስጦታ ችላ ያለው ስለነበር ሳይሆን አይቀርም (1ኛ ጢሞ. 4:14)። አማኞችና አጥቢያ ጉባኤ አክራሪ ወገኖችን ማስወገድ አለባቸው፡- ስለምን ሕግ አጥባቂና ወግ ጠባቂው ሰው እሳቱን ሲያዳፍነው፤ በጭፍን አማኙ ደግሞ እሳቱ ሁሉንም ነገር እንዲያቃጥል ስለሚፈቅድ ነው።

ለአምልኮ በምንሰበሰብበት ጊዜ፤ የእግዚአብሔር መንፈስ የእግዚአብሔርን ቃል እንዲያስተምረን ልንፈቅድለት ይገባል። ከእግዚአብሔር ቃል ውስጥ ለሌሎች የምታጋራው ተዛማጅ ነገር ካለ «ማካፈሉ» መልካም ነው፤ በበኩሌ ግን በዚህ ዓይነቱ ስብሰባ ላይ ብዙውን ጊዜ ትክክለኛ የሆነ የእግዚአብሔር ቃል የማልሰማበት ብቻ ሳይሆን የእግዚአብሔርን ቃል በመቃወም የሚነገርበት ሆኖ አግኝቼዋለሁ። «ለማስተማር መሻት» «ለመማር መሻት»ን ይጠይቃል። አንተንና ቤተ

ክርስቲያንህን ወደ ጥፋት ሊመራ ከሚችል የሐሰት መንፈስ ተጠበቅ። በመሆኑም የእግዚአብሔርን ቃል በመከተል ሁሉንም ፈትን።

4. ፈሪሃ-እግዚአብሔራዊ አኗኗር (5:22-24)፡- የአምልኮ ዓላማ በባሕርያችንና በፀባዮችን ይበልጥ ክርስቶስን እየመሰልን እንድንሄድ መርዳት ነው። ከሰማኋቸው የአምልኮ ድንጋጌዎች ሁሉ የሚልቀው የቀደምው የካንተርቤሪ ሊቀ-ጳጳስ ዊልያም ተምፕል የሰጡት ነው፡- «ማምለክ ማለት ሕሊናን በእግዚአብሔር ቅድስና ማነቃቃት፤ አእምሮን በእግዚአብሔር እውነት መመገብ፤ አስተሳሰብን በእግዚአብሔር ውበት ማንጸት፤ ልብን ለእግዚአብሔር ፍቅር መክፈት፤ ፈቃድን ለእግዚአብሔር ዓላማ ማስገዛት ነው» ብለዋል።

ጳውሎስ በክርስትና አኗኗር የሚዛናዊነትን አስፈላጊነት በአጽንኦት ገልጾአል። ይህም፡ በአሉታዊ ጎኑ፡- «ከማናቸውም ዓይነት ክፉ ነገር ራቁ» (ቁ. 22) የሚል ሲሆን፤ በአዎንታዊው ጎኑ ደግሞ፡- «የሰላምም አምላክ ራሱ ሁለንተናችሁን ይቀድስ» (ቁ. 23) የሚል ነው። አንዳንድ አብያተ ክርስቲያናት በአሉታዊው ላይ ብቻ ስለሚያተኩሩ፤ ሚዛናዊነቱን ላልጠበቀ ሕይወትና አገልግሎት ይዳረጋሉ። «መቀደስ» ማለት «ለእግዚአብሔር ብቸኛ ዓላማ መለየት» ማለት ነው። የ«አቅጣጫ» ቅድስና አለ (ዕብ. 10:10)፤ ላንዴና ለመጨረሻ ጊዜ ለእግዚአብሔር ተለይተናል። በየዕለቱ ከኃጢአት እየራቅን፤ በቅድስና የምናድግበት «ተግባራዊ» ቅድስናም አለ (2ኛ ቆሮ. 7:1)። ይህ ሁሉ ክርስቶስን በምንመለከትበት ጊዜ ለዘላለም እርሱን ስንመስል በ«ፍጹም» ቅድስና ይጠቃለላል (1ኛ ዮሐ. 3:2)። ኢየሱስ ክርስቶስን ለማየት በተስፋ መጠባበቁ፤ ለተቀደሰ አኗኗር ትልቅ ማነቃቂያ ነው።

5. የክርስቲያን ኅብረት (5:25-28)፡- የጋራ አምልኮው ካበቃ በኋላ፤ ቅዱሳን አንዱ ለሌላው አገልግሎት ያበረክታሉ። እርስ በርሳቸው ሰላምታ በመለዋወጥ የማበረታቻ ቃላት ይለዋወጣሉ። ልክ በመስመጥ ላይ ከሚገኝ መርከብ አይጦች እየተንጋጉ እንደሚሮጡ ሁሉ ጉባኤው በሽሽት የሚበተንባቸውን አብያተ ክርስቲያናት ሁኔታ ተመልክቻለሁ። ኅብረት የአምልኮ አካል ነው።

«የተቀደሰ አሳሳም» የሚለው የስሜት ጉዳይ አልነበረም። ባመዛኙ ወንዶች ወንዶችን፤ ሴቶች ደግሞ ሴቶችን ይስሙ ነበር (ሮሜ 16:16፤ 1ኛ ቆሮ. 16:20፤ 1ኛ ጴጥ. 5:14 ተመልከት)። በአንዳንድ አገሮች በማገለግልበት ጊዜ፤ ቅዱሳን በዚህ መንገድ ሰላምታ ሲሰጡኝ አይቻለሁ፤

በዚህም አልተቀየምሁም ወይም አልተጠራጠርሁም። ጄ.ቢ. ፊልጵስ ይህን ክፍል፡ «ለወንድሞች ሁሉ የእጅ ሰላምታ ስጡ» በማለት ችግሩን ያቃልላሉ። ጳውሎስ የእግዚአብሔር ቃል በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ አስፈላጊ መሆኑን በሚገልጽ ሌላ ማስታወሻ መልእክቱን ያጠቃልላል። ቃሉ ባሕርያችንን ሊገራና ሕይወታችንን ሊመራ ይገባል። ቃሉን በግል ማንበብ ቢኖርብንም፤ አንደኛው ልምምድ ለሌላው ሚዛናዊነት ስለሚረዳ፤ በአጥቢያ ቤተ ክርስቲያን ጉባኤም ውስጥ ቃሉን መስማት አለብን።